

IRENE HANNON

Zonnegloed

Zij wil een leven vrij van complicaties
– en dus van romantiek.

Hij komt naar Hope Harbor met een missie
totdat iemand hem onbedoeld afleidt.

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Irene Hannon

Zonnegloed

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3823 1
ISBN 978 90 297 3824 8 (e-book)
ISBN 978 90 297 3825 5 (audioboek)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV²¹
© Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap 2021.

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Sunside Reef* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group.

© 2025 Irene Hannon. All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Shep Hermann –

Een goed mens, met een hart voor God,
die het leven vierde...
en die zijn stukje paradijs met ons deelde.

We zullen altijd dankbaar zijn
voor zijn vriendelijkheid en grootmoedigheid,
en we zullen onze geweldige dagen
in zijn mooie huis aan zee altijd blijven koesteren.

Hij woont nu in zijn eeuwig huis,
maar blijft iedereen inspireren
wiens leven hij heeft aangeraakt – en verrijkt.

Rust in vrede, Shep.

1

Rook ze brand?

Bren Ryan stopte met het lezen van de instructies op de tube haarverf in haar hand, die ze van plan was later vandaag te gebruiken, en keek zichzelf via de badkamerspiegel fronsend aan. Ze snoof.

Een vage scherpe geur met een zweem van iets vissigs prikte in haar neus.

Niet precies een brandlucht, maar het kwam in de buurt. En het was beslist de moeite waard om op onderzoek uit te gaan.

Ze liet de verf op de wastafel liggen en ging op de geur af, om vervolgens ineens te krimpen toen buiten het raam opnieuw een felle bliksemschicht door de lucht sneed, gevolgd door een dreunende donderslag.

Man, wat een bizar weer was dit. Zulke buien hoorden aan de kust van Oregon alleen in de wintermaanden voor te komen. Nooit begin augustus – zeker niet zulke onweersbuien die urenlang aanhielden. Bovendien kwamen zelfs in de winter stortregen en harde wind veel vaker voor dan onweer.

Wat de oorzaak ook was van deze atypische uitbarsting van Moeder Natuur, het was zeker een dramatisch begin van haar dertigste verjaardag.

En misschien was het ook een voorteken dat erop wees dat het een verstandig besluit was om ter gelegenheid van haar verjaardag een takenlijstje te maken en een beetje orde op zaken te

stellen in dit nieuwe decennium van haar leven.

De geur werd sterker zodra ze bij de keuken kwam. Ze bleef op de drempel staan en liet haar blik langzaam rondgaan.

Alles leek normaal.

Kon die stank van buiten komen?

Bren liep naar het raam boven de gootsteen, duwde het verder omhoog dan het kiertje waarop ze het had laten staan en boog zich naar buiten. Snoof.

De lucht buiten was vochtig, maar fris.

Dat was raar.

Ze richtte zich op en draaide zich weer om naar de keuken.

Waar kon die lucht van...

Wacht.

Kringelde daar róók uit het stopcontact aan het eind van het aanrecht?

Haar hart sloeg een slag over, ze stoof door de keuken om goed naar het plaatje over het stopcontact te kijken.

Het was inderdaad rook die in dunne dampsliertjes kringelend uit de gaatjes kwam.

En dat betekende dat er brand binnen in de muur was – of op zijn minst smeulende draden of isolatiemateriaal die snel op brand uit konden lopen als ze niet snel handelde.

Bren greep haar telefoon van de lader op het aanrecht en tikte het alarmnummer in.

Na een korte begroeting vroeg de efficiënte man in de meldkamer naar alle relevante bijzonderheden en gaf instructies. 'De brandweer is al gewaarschuwd. U moet het huis uit gaan en op een veilige plaats beschutting zoeken tegen het onweer totdat ze er zijn.'

Bren keek door het raam naar de oprit, waar de regen haar oude Kia striemde terwijl de ochtendschemering plaatsmaakte voor daglicht. 'Ik kan in mijn auto wachten.'

‘Het liefst in een gebouw. Zijn er burens waar u kunt schuilen?’

Het oude echtpaar in het huis verderop aan de weg zou haar wel binnenlaten als ze aan de deur verscheen, maar die mensen stonden nooit voor acht uur op. Waarom zou ze ook hun ochtend bederven?

‘Nee.’

‘In dit geval moet u maar in uw auto gaan zitten. Ik blijf aan de lijn tot u in veiligheid bent.’

‘Bedankt.’

Toen ze achter het stuur zat, bracht ze de telefoon weer naar haar oor. ‘Ik ben in de auto.’

‘Blijf daar tot de brandweer arriveert.’

‘Begrepen.’

Terwijl de centralist de verbinding verbrak, keek Bren hoe laat het was.

Twaalf over zes.

Er was geen sprake van dat ze binnen achttien minuten op haar werk kon zijn. Ze mocht van geluk spreken als ze bij The Perfect Blend was als de winkel om zeven uur openging, laat staan vroeg genoeg om te helpen met de voorbereidingen en om alles klaar te zetten. Wie wist hoelang het zou duren totdat de vrijwillige brandweer van Hope Harbor arriveerde?

Kak.

Vanaf de dag dat Zach Garrett haar drie jaar geleden een van de twee banen als barista in zijn koffiehuis had gegeven, had ze nooit een dienst gemist, noch was ze ooit te laat komen opdraven. Betrouwbaarheid, punctualiteit en ijver waren de kenmerken geweest van haar werk.

Wat twee daarvan betrof, zou ze vandaag falen.

Zuchtend koos ze het nummer van Zach en terwijl ze wachtte tot hij opnam, tuurde ze door het water dat over de voorruit

stroomde naar haar kleine huurhuis.

Voor een mijlpaalverjaardag beloofde het begin weinig goeds.

Hopelijk was dat geen voorproefje van het komende jaar.

‘Morgen, Bren. Wat is er?’

Als reactie op Zachs vrolijke begroeting wreef Bren over haar slaap en vertelde hem het slechte nieuws. ‘Maar ik kom zo snel als ik kan.’

‘Geen zorgen, hoor. Ik red me wel.’ Zijn toon ging van opgewekt naar bezorgd. ‘Kan ik iets doen om te helpen?’

Haar keel kneep samen.

Zach mocht dan haar baas zijn, hij was ook een vriend. Zoals zo veel van de mensen in haar nieuwe stadje, die stuk voor stuk meer als familie voelden dan de bloedverwanten die ze lang geleden in Kentucky had achtergelaten.

‘Dat is aardig van je, maar op dit moment is het allemaal in de handen van de brandweer. Ik hoop dat er niet te veel schade is en dat het snel gerepareerd kan worden.’

‘Hou me op de hoogte.’

‘Doe ik. Ik ben er zo gauw als ik kan.’

‘Zoals ik al zei, ik red me wel. Niemand zal boos worden als hij een minuut of twee extra op zijn drankje moet wachten.’

Dat was waar – en het was nog een reden waarom ze van dit plaatsje was gaan houden.

‘Nogmaals bedankt, Zach.’

‘Geen dank. Ik zie je wel verschijnen.’

Bren beëindigde het gesprek, legde de telefoon op de zitplaats naast haar en tikte met een vinger op het stuur terwijl ze met één oog op haar horloge wachtte tot er hulp verscheen.

Vijf minuten later verscheen er een brandweerauto op de weg en het geluid van de sirene nam toe tot de wagen voor het huis stopte.

Niet slecht voor een vrijwilligersorganisatie.

Ze zette de capuchon van haar regenjas op, opende het portier en maakte zich op om degene die de leiding had in te lichten.

De man die kwam aanlopen toen ze uitstapte, kwam meteen ter zake. Nadat hij kortaf vragen op haar had afgevuurd, draafde hij weg om te overleggen met de leden van de ploeg, die zich op haar huis stortten met verscheidene instrumenten.

Waaronder een bijl.

Met een knoop in haar maag gleed ze weer achter het stuur.

Dat beloofde niet veel goeds.

En het gesmoorde bonken dat een paar minuten later door de buitenmuren tot in de auto doordrong ook niet.

Toen de man die de leiding had weer verscheen en op haar kwam aflopen, voorspelde zijn grimmige gezicht dat hij slecht nieuws had.

Bren zette zich schrap en stapte weer uit, zonder capuchon. De stromende regen was tenminste gestopt en het onweer leek weg te trekken. ‘Wat is het vonnis?’

‘U hebt een elektriciteitsbrand binnen de muren. Goed dat u een gevoelige neus hebt. De meeste mensen merken niets op totdat er aanzienlijke schade is aangericht.’

‘Bedoelt u dat het geen groot probleem is?’ *Laat dat alsjeblieft het geval zijn!*

‘Er is zichtbare schade, maar het is moeilijk te zeggen wat er aan de andere kant van de muur is. Het kan ons wel even tijd kosten om te verifiëren dat de brand zich niet heeft verspreid. De bedrading in het huis had jaren geleden al vervangen moeten worden.’

Ze trok haar schouders naar achteren toen ze een spoor van afkeuring in zijn stem hoorde. ‘Even voor de duidelijkheid, ik ben de huurder, niet de eigenaar. Ik weet niets over de techniek

van het huis.’ Behalve dat de lichten de neiging hadden op willekeurige momenten te flikkeren en dat een aantal stopcontacten gammel was. Maar elk huis had zijn eigenaardigheden, toch?

‘Begrepen.’ Zijn manier van doen werd vriendelijker. ‘Als u me de contactgegevens van de eigenaar geeft, zal ik hem op de hoogte stellen van de situatie. Op z’n minst moet de muur gerepareerd worden en de bedrading moet worden vernieuwd.’

Met andere woorden, ze zou binnenkort in een bouwplaats leven.

Hoe geweldig.

Ze gaf het telefoonnummer van haar huisbaas en liet haar ogen over het huis glijden. ‘Wilt u dat ik blijf? Ik ben al laat voor mijn werk.’

‘Nee, hoor. We zijn hier nog wel een uur of twee bezig.’

‘Dan ga ik maar. Ik zou het op prijs stellen als u de deur aan de binnenkant afsluit en hem dichttrekt als u gaat.’

‘Geen probleem.’

Toen hij weer aan het werk ging, startte Bren de auto, reed weg in de richting van The Perfect Blend... en probeerde de situatie van de zonnige kant te bekijken.

Het was niet zo dat het huis feitelijk in brand was gevlogen. Al haar persoonlijke bezittingen waren veilig. En als ze een poosje met stoffigheid moest leven, was het ook nog wel te doen. Het huis was nog steeds een grote verbetering ten opzichte van de meeste plaatsen waar ze de afgelopen twaalf jaar had gewoond.

Acht minuten later liep ze The Perfect Blend binnen, waar al een lange rij voor de toonbank stond.

Zach keek eerst verrast en toen opgelucht zodra hij haar in het oog kreeg. ‘Ik had je nog niet zo snel verwacht.’

‘Er viel niets voor me te doen thuis.’ Ze borg haar schouder-

tas op onder de toonbank en deed haar schort voor terwijl ze hem vlug bijpraatte.

‘Wat een zooi, en op je verjaardag nog wel.’ Hij trok een grimas terwijl hij de tuit van de espressomachine schoonveegde.

‘Ik heb wel slechtere verjaardagen gehad.’

‘O ja?’ Hij keek haar aan, terwijl hij een stuk cranberry-notencake op een bordje legde voor de espressoklant.

Oeps.

Alleen Bev van de boekwinkel kende de bijzonderheden over haar jongere jaren. En Charley Lopez, de wijsgeer van het stadje, tacobakker en kunstenaar die altijd geheimzinnige inzichten had, had een aantal feiten onderscheiden. Afgezien daarvan had ze het afgesloten. Waarom stilstaan bij een verleden dat ze achter zich had gelaten, of de nieuwe start die ze hier drie jaar geleden had gemaakt erdoor laten bezoedelen?

Bren glimlachte gedwongen. ‘Lang geleden. Het is een voordeel dat ik de brand gauw in de gaten had.’ Ze wendde zich tot de volgende klant in de rij en maakte een eind aan het gesprek met haar baas. ‘Morgen, Fred. Het gewone recept?’

‘Vandaag niet.’ Een waaier van rimpeltjes verscheen in Fred Wards ooghoeken toen hij haar een knipoog gaf en het laatste nummer van de *Hope Harbor Herald* onder zijn arm stopte. ‘Charley heeft me eindelijk overgehaald om de Mexicaanse koffie te proberen waar hij altijd zo lyrisch over is. Ik heb besloten mijn horizon te verbreden. Je moet niet vastroesten in je gewoontes.’

‘Zeg dat. Eén café de olla, komt eraan.’

De man met het zilvergrijze haar hield zijn hoofd schuin. ‘Wat is dat over een brand bij je thuis? Ik hoorde het toevallig toen ik in de rij stond te wachten.’

Het had geen zin om haar mond te houden over het incident. Weinig gebeurtenissen van enig belang bleven onopgemerkt in

deze kleine gemeenschap, en een brand – of bijna-brand – was groot nieuws. Binnen een paar uur zou iedereen erover horen.

‘Ik hoop dat ik hem opgemerkt heb voordat er te veel schade is aangericht.’ Ze gaf hem een verkorte versie van haar ochtend terwijl ze zijn koffie klaarmaakte, er een kaneelstokje in zette en het deksel erop deed. ‘Alsjeblieft. Geniet ervan.’

‘Dat zal wel lukken. Charley heeft me nog nooit verkeerde raad gegeven.’

Hij liep naar een van de tafels om de vrijstaande open haard in het midden van de zaak en installeerde zich om zoals gewoonlijk om de andere woensdag de *Herald* door te nemen – een activiteit waaraan hij zich met de regelmaat van de klok had overgegeven sinds de openingsweek van het koffiehuis, vaak met zijn vrouw naast zich... totdat ze vorig jaar was gestorven.

Brens keel werd dik toen Fred aarzelend een slokje van zijn brouwsel nam.

Geen wonder dat hij hier stevast meerdere dagen per week kwam nu Helen er niet meer was. The Perfect Blend was een toevluchtsoord voor iedereen die zich binnen waagde, of je nu behoorde tot het personeel of klant was.

In het uur daarna had ze het te druk met bestellingen verzorgen om zich zorgen te maken over wat er bij haar thuis gebeurde. Maar toen haar telefoon begon te trillen en haar huisbaas belde op het moment dat de ochtenddrukte begon af te nemen, versnelde haar hartslag.

Ze wendde zich tot Zach terwijl ze haar telefoon oppakte. ‘Ik moet even opnemen.’

‘Ga je gang. Ik doe de toonbank wel.’ Hij richtte zijn aandacht op de klant die net was binnengekomen.

Ze wendde zich af en groette haar huisbaas, die haar snel op de hoogte bracht van het slechte nieuws.

‘Ik ben bij het huis, Bren. De brandweer is klaar. Ik vind het

heel erg voor je, maar ik denk dat het huis minstens de komende maand niet bewoonbaar zal zijn. Ik zal alle bedrading eruit moeten halen, dus de elektriciteit wordt afgesloten. Er zitten ook flinke gaten in de muren die gerepareerd zullen moeten worden. Er zou ook nog meer schade kunnen zijn.'

Wat een pech.

Het leek erop dat deze verjaardag een complete flop zou worden.

Maar met treuren over de tegenslag werd haar huisvestingsprobleem niet opgelost. Ze moest maar een kamer boeken in het Gull Motel totdat ze een plan had bedacht.

'Oké. Ik vind wel iets anders om in die tijd te verblijven. Kan ik er later vandaag in om mijn kleren en persoonlijke spullen in te pakken?'

'Ja. Dat heb ik overlegd met de brandweerploeg. Ik zal je op de hoogte houden van de voortgang van de reparaties en ervoor zorgen dat je er weer in kunt zo gauw het bewoonbaar en veilig is.'

'Bedankt. Hebben ze enig idee hoe de brand is ontstaan?'

'Hun theorie is dat er energie van een blikseminslag vlakbij het huis is binnengekomen via draden of pijpen die aan de buitenkant uitsteken. Of het kan binnengekomen zijn via de meterkast. Ze zeiden dat het voorkomen had kunnen worden door een bliksemafleider, maar zulk noodweer als we vandaag hebben gehad, is zeldzaam. Ik dacht altijd dat het niet nodig was om er een te installeren.' Hij slaakte een zucht. 'Wat een pechdag voor mij.'

Voor haar ook.

Maar dat sprak ze niet uit.

Toen ze het gesprek beëindigden, was Zach klaar met zijn klant en kwam bij haar staan. 'Dat klonk niet geruststellend.'

'Nee.' Ze bracht hem op de hoogte van het nieuws, terwijl

ze een doek over een koffievlek op de toonbank haalde. 'Ik had niet verwacht dat ik dakloos zou worden op mijn verjaardag.'

Al zou het niet de eerste keer zijn.

Nog een stukje informatie dat ze niet van plan was met iemand te delen – haar baas inclusief.

'Wat een narigheid. Misschien kun je –'

'Neem me niet kwalijk. Mag ik even onderbreken?'

Ze draaide zich om naar Fred, die aan de andere kant van de toonbank stond, met zijn opgevouwen krant onder zijn arm.

'Het was niet mijn bedoeling om luistervinkje te spelen, maar ik begreep de strekking van de vervelende situatie. Als je tijdelijke woonruimte nodig hebt, mag je met alle plezier mijn gastenverblijf gebruiken.'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Ik dacht dat je dat verhuurd had aan vakantiegangers.'

'Vroeger wel. Maar daar heb ik niet zo veel zin meer in zonder Helen. Zij behartigde altijd de sociale kant van ons partnerschap, want ze kon als geen ander met de gasten kletsen.' Er lag een zweem van weemoed in zijn glimlach. 'Maar goed, de cottage staat leeg. Het zal er wel stoffig zijn, maar het sanitair en de elektriciteit zijn tiptop in orde.'

Bren veegde haar handpalmen af aan haar schort, haar ogen werden vochtig door zijn vriendelijkheid.

Maar hoe aardig het aanbod ook was, ze kon zich de prijs die toeristen in het hoogseizoen betaalden voor privéhuisjes in dit schilderachtige plaatsje niet veroorloven. Ze moest het doen met het Gull Motel totdat ze iets kon vinden in dezelfde prijsklasse als waar ze nu woonde.

'Dat stel ik op prijs, Fred, maar mijn budget laat geen ruimte voor een langdurig verblijf tegen de prijzen die je gewone gasten betalen.'

'Jij bent geen gewone gast. Je bent een inwonster van Hope

Harbor. Dus ben je een buurvrouw. Het huisje genereert nu geen inkomen meer, dus je bent welkom om het gratis te gebruiken.'

Ze keek hem eens goed aan.

Serieus? Was hij bereid haar gratis in zijn cottage te laten wonen?

Verbijsterend.

Maar hoe groot de verleiding ook was om zijn royale aanbod te aanvaarden, ze schudde haar hoofd. 'Dat kan ik niet doen. Dat zou niet eerlijk zijn.'

Fred keek haar onderzoekend aan. Kneep zijn lippen op elkaar. 'Heb je er bezwaar tegen om me te vertellen wat je nu aan huur betaalt?'

'Nee.' Ze noemde hem het maandbedrag.

'Voor hoeveel kamers?'

'Vier.'

'In de cottage zitten er maar twee. Een woonkamer met keuken en een slaapkamer. Je mag me de helft betalen van wat je je huidige huisbaas betaalt. We kunnen het opbreken in wekelijkse betalingen, dan heb je flexibiliteit voor de tijd van je verblijf.'

Haar mond viel open.

Was dit echt?

'Neem het aan, Bren.' Zach grijnsde en gaf haar een duwtje met zijn schouder voordat hij wegliep om een nieuwe klant te helpen. 'Je moet nooit een gegeven paard in de bek kijken.'

Bren beet op haar lip.

Het voelde niet goed om een aalmoes aan te nemen. En dit was een aalmoes, geen twijfel aan. Toen Fred de cottage aan toeristen verhuurde, rekende hij ongetwijfeld het maandbedrag dat hij haar had genoemd voor slechts een handvol nachten.

'Maak het niet te groot, kind.' Fred glimlachte. 'Helen zou blij zijn om te zien dat het huisje weer bewoond wordt, en zij stak

altijd mensen in nood een helpende hand toe. Laat mij dit voor je doen ter nagedachtenis aan haar.'

Een slimme tactiek om het voor te stellen als een gunst aan hém.

En aangezien hij het zo uitdrukte, moest ze zijn onverwachte aanbod misschien maar zien als een verjaardagsgeschenk op deze dag die voor de rest totaal niet op een verjaardag leek.

'Als je het zeker weet, dan neem ik het aan.'

'Fantastisch. Kom later vandaag maar langs wanneer je wilt, dan zal ik je de sleutel geven.' Met een hoffelijk knikje wandelde hij door de zaak en ging naar buiten.

Toen de deur achter hem sloot, ging Bren weer aan het werk. Haar hart was lichter, haar stemming opgeklaard.

Zie je nou? Zelfs op een slechte dag viel er goedheid te vinden.

En er kwam nog meer goedheid nadat het koffiehuis om één uur was gesloten en een dozijn vrienden en vriendinnen uit Hope Harbor uit de achterkamer kwamen met brownies van bakkerij Sweet Dreams en taco's uit Charleys kraam om samen met haar haar mijlpaalverjaardag te vieren.

Er welde warmte in haar op toen ze haar allemaal een dikke knuffel gaven.

Hierom had ze zich hier gevestigd. Hier wortel geschoten.

Misschien verdiende ze niet veel geld met haar werk als barista. Misschien woonde ze niet in een chic huis zoals het huis uit haar jeugd. Misschien was er voor haar geen speciaal iemand om haar leven mee te delen.

Maar haar vriendin, de eigenaresse van de boekwinkel Bev's Book Nook, leidde ook een eenvoudig leven – op haar eigen voorwaarden, zonder zichtbare spijt over het gebrek aan romantiek in haar leven. Ze was een rolmodel, absoluut.

En terwijl Bren haar spullen bij elkaar zocht, iedereen be-

dankte voor hun komst naar haar surpriseparty en op weg ging naar huis om de spullen in te pakken die ze de komende weken nodig had, nam ze een besluit.

In dit nieuwe decennium van haar leven zou ze haar leven als single omarmen en de verraderlijke, romantische dagdromen die nu en dan in haar opkwamen uit haar hoofd zetten. Alle illusies over een lang en gelukkig leven zou ze voorgoed uitbannen.

Want ze wist uit de eerste hand dat illusies tot nachtmerries konden leiden.

Bren Ryan is na jaren zoeken zo teleurgesteld geraakt in de liefde dat ze het heeft opgegeven. Liever houdt ze zich bezig met haar werk als barista in Hope Harbor. Ze geniet van de relaxte sfeer in het sfeervolle stadje en eigenlijk ontbreekt het haar aan niets – behalve dan misschien een partner, maar die zou haar rustige leventje alleen maar in de war schoppen.

Ook accountant Noah Ward is niet naar Hope Harbor afgereisd voor de liefde. Hij heeft slechts één doel: zijn vader overtuigen dichterbij hem in de buurt te komen wonen. Daarbij is hij echt niet van plan zich te laten afleiden door de vrouw die haar intrek heeft genomen in zijn vaders gastenverblijf. Maar wanneer hij betrokken raakt bij Brens missie een tiener te helpen, wordt het steeds moeilijker om de groeiende aantrekkingskracht tussen hen te negeren...

Irene Hannon is de schrijfster van de succesvolle Hope Harbor-romans, over het gelijknamige fictieve kustplaatsje, waar gebroken harten geheeld worden. *Zonnegloed* is het elfde deel in de serie, waarvan in Nederland al meer dan 15.000 exemplaren over de toonbank gingen. Eerder verschenen onder andere *Bramenweelde*, *Strandjuweel* en *Zandpaleis*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029738231 NUR 302

9 789029 738231

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL